

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karla Kosteckého a Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. v právní věci žalobce: **JTR, a.s.**, se XX, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 213/2012-330-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 9. 2012, č. j. OÚPSŘ 213/2012-330-rozh., se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 3 000 Kč do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 396/2010/SU/Fa, č. j. 38351/2010, kterým tento správní orgán, jako stavební úřad prvního stupně rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem u něj vedeného správního řízení o dodatečném povolení stavby – stavební úpravy pro změnu vytápění, XX.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný doplňoval skutkový stav, aby mohl doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Takový postup je dle žalobce nepřijatelný, neboť ho zkracuje na právu na dvouinstanční řízení. Žalobce dále namítá, že skutkový stav byl zjištěn nesprávně. V objektu, kde došlo k vybudování nového zdroje tepla, se nacházelo a nadále nachází funkční zařízení žalobce, které je způsobilé k dodávce tepelné energie do této budovy, žalobce pouze uvedl toto zařízení do klidového stavu, zařízení však nadále funguje jako studená záloha. Zařízení žalobce také může nadále dodávat tepelnou energii do sousedních nemovitostí a má funkční

signalizační kabel. Stavební úřady žádným způsobem nezajistily ochranu zařízení žalobce, a to ani v rámci podmínek udělených stavebníkovi. Za nezákonný považuje žalobce postup stavebního úřadu, který provedl kontrolní prohlídku dne 16. 4. 2010 bez jeho účasti a neumožnil mu tak se k věci vyjádřit. Zařízení, které má žalobce nadále v daném objektu, je přímo dotčeno novou (černou) stavbou a žalobce nemůže být krácen na svém právu vyjádřit se k tomuto dotčení svých vlastnických práv, respektive právu odpovídajícího věcnému břemeni. Žalobce nesouhlasí s právním hodnocením žalovaného, který na základě § 27 odst. 2 správního řádu dovolil, že žalobce jako oprávněný z věcných břemen z přístupu ke svému zařízení v předmětném domě, nebyl a není přímo dotčen na svých věcných právech rozhodnutím stavebního úřadu. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá náhradu nákladů řízení. Žalobce k žalobě dodal odborný posudek dopadu odpojení objektu Na Vršku 2 na provoz okruhu VS EC z května 2013, který žádal provést jako důkaz.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že na vymezování účastníků řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby je třeba použít výhradně obecná ustanovení § 27 odst. 1 a 2 správního řádu a při jejich uplatňování zohlednit aktuální stav stavební úpravy stavby, o jejíž dodatečné povolení je žádáno.

Z předloženého správního spisu prvoinstančního stavebního úřadu byly zjištěny tyto skutečnosti:

Dne 24. 2. 2010 obdržel stavební úřad žádost společnosti XX, a.s. zastoupené společností XX, a.s. (stavebník), o vydání dodatečného povolení stavby „stavební úpravy pro změnu vytápění v objektu č.p. XX, XX“. K žádosti předložil stavebník podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Stavební úřad opatřením ze dne 15. 3. 2010 oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby a podle § 112 odst. 2 stavebního zákona upustil od ohledání na místě a ústního jednání. Jako s účastníkem řízení jednal stavební úřad i s žalobcem.

V průběhu řízení stavební úřad obdržel od stavebníka písemné oznámení ze dne 12. 4. 2010, ve kterém je uvedeno, že dnem 1. 4. 2010 byl bytový dům č.p. XX odpojen od centrálního zdroje tepla a že stavebník podal dne 3. 2. 2010 výpověď kupní smlouvy na dodávku a odběr tepelné energie od žalobce. Dne 1. 4. 2010 vypršela výpovědní doba kupní smlouvy a téhož dne provedl žalobce demontáž svého připojovacího místa CZT – demontáž měření tepla a uzavření ventilů, čím uvedla tuto technologii mimo provoz. Stavební úřad provedl dne 16. 4. 2010 bez účasti žalobce kontrolní prohlídku stavby. V protokolu o provedení kontrolní prohlídky je uvedeno, že v domě č.p. XX bylo provedeno přepojení rozvodů tepla na nově vybudované technologické zařízení CZT umístěné v I. podzemním podlaží objektu a bylo provedeno odpojení od stávající předávací stanice tepla a rozvodů tepla, napojených na dálkový teplovodní systém ve vlastnictví žalobce.

Dne 21. 4. 2010 vydal stavební úřad pod sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa, č.j. 38351/2010 usnesení o tom, že žalobce není účastníkem správního řízení ve věci vydání dodatečného povolení stavby na stavební úpravy pro změnu vytápění, XX. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že na podkladě zjištěných skutečností ve správním řízení, v němž se rozhoduje o dodatečném povolení předmětné stavby, nemůže mít žalobce postavení účastníka řízení, neboť stavba byla

již odpojena od soustavy napojené na dálkový teplovodní systém v jeho vlastnictví. Vzhledem k této skutečnosti nemohou být práva žalobce dodatečným povolením předmětné stavby přímo dotčena. Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2010 pak stavební úřad stavební úpravy pro změnu vytápění, XX dodatečně povolil.

Proti usnesení, že žalobce není účastníkem správního řízení ve věci vydání dodatečného povolení na předmětnou stavbu, si žalobce podal dne 7. 5. 2010 odvolání, o kterém rozhodl žalovaný tak, že je zamítl a usnesení stavebního úřadu sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa, č.j. 38351/2010 ze dne 21. 4. 2010 potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, o které rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 67/2010 – 66 tak, že žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2010 pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby musí být ten, kdo by byl účastníkem stavebního řízení při řádném podání žádosti o stavební povolení a na věc je proto třeba přiměřeně aplikovat § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou a rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil s tím, že krajský soud v dalším řízení posoudí otázku účastnictví žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby dle § 27 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 17. 7. 2012, č. j. 59 A 67/2010 -134 rozhodl zdejší soud tak, že rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k novému řízení s odůvodněním, že se nezabýval odvolací námitkou žalobce, který své účastnictví dovozoval z existence věcných práv, která má k rozvodnému zařízení, které zůstalo v předmětném objektu.

Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný dle § 90 odst. 5 správního řádu tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 4. 2010 sp. zn. 396/2010/SÚ/Fa, č. j. 38351/2010 potvrdil. Současně konstatoval, že považoval za nutné doplnit odůvodnění usnesení stavebního úřadu tak, aby odpovídalo požadavkům správního řádu. Stavební úřad nevzal v úvahu přímé dotčení žalobcových práv z hlediska nadále existujících rozvodů v předmětném domě a zánik účastnictví spojil pouze se zánikem smluvního vztahu o dodávkách tepelné energie. Doklady založené ve spise však prokazují zánik účastnictví žalobce i z hlediska toho, že nové zařízení žádným způsobem nezasahuje ani nebude zasahovat do zařízení žalobce, tedy že nedochází k zásahu do jeho věcných práv. Žalobce nesplňuje podmínky pro vymezení za účastníka řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, neboť vlastnická práva žalobce nemohou být vydáním dodatečného povolení na předmětnou stavbu dotčena. Při kontrolní prohlídce konané dne 4. 2. 2010 bylo zjištěno, že provedením nové technologie nedošlo k žádnému zásahu do zařízení ve vlastnictví žalobce. V protokolu z této prohlídky je výslovně konstatováno, že se stávající předávací stanice žalobce nachází v jiné části objektu, je stavebně oddělena od okolního prostředí a je uzamčena. Žalovaný zdůraznil, že pouze zásah do zařízení ve vlastnictví žalobce, které nadále zůstává v předmětném objektu, by mohl způsobit přímé dotčení jeho práv. Z protokolu o kontrolní prohlídce dne 7. 10. 2010, která proběhla za účasti žalobce, také vyplývá, že v místnosti, kde se nachází zařízení žalobce, které se již neprovozuje, nebyly provedeny žádné stavební úpravy a není zde umístěna ani žádná technologie společnosti, která zajišťuje nový způsob vytápění. Žalovaný trvá na tom, že vymežování účastníků řízení v řízení o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby probíhá podle jiných ustanovení a za jiné situace než ve standardním stavebním řízení. Proto se na vymežování účastníků řízení o žádosti

o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 192 stavebního zákona použijí výhradně obecná ustanovení § 27 odst. 1 a 2 správního řádu, při jejichž aplikaci se musí zohlednit aktuální stav stavby, o jejichž dodatečné povolení je žádáno. § 27 odst. 2 správního řádu nevymezuje za účastníka řízení každého nositele majetkových práv, ale pouze subjekt přímo dotčený na právech. Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby stavební úřad již vydal rozhodnutí ve věci, které je od 10. 5. 2010 v právní moci, a celé řízení je tak ukončeno. Žalovaný uzavřel, že stavební úřad dostatečně prověřil otázku umístění zařízení ve vlastnictví žalobce, což vyplývá ze zápisů z kontrolních prohlídek, při kterých bylo zjištěno, že nově umístěná stavba do práv žalobce k zařízení v jeho vlastnictví nijak nezasahuje, žalobce má i nadále zajištěn přístup k tomuto zařízení a je tak dostatečně zajištěna ochrana jeho vlastnictví vyplývajícího z věcného břemene strpění rozvodných a telekomunikačních zařízení nutných pro dodávku dalším osobám a přístupu žalobce k nim.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce se svým žalobním návrhem domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jež potvrdilo rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že žalobce není účastníkem správního řízení ve věci vydání dodatečného povolení stavby na stavební úpravy pro změnu vytápění, Na Vršku 2, č. p. 3921, Jablonec nad Nisou, neboť v jejím případě nebylo shledáno přímé dotčení jeho věcných práv.

Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že v obdobných případech (tj. i v případech dodatečného povolení stavby) žalovaný s žalobcem jako s účastníkem řízení jedná. Také v projednávaném případě bylo od zahájení řízení o dodatečném povolení stavby s žalobcem jako s účastníkem řízení jednáno. Usnesení o tom, že žalobce není účastníkem předmětného správního řízení, vydal stavební úřad poté, co kontrolní prohlídkou bez účasti žalobce dne 16. 4. 2010 zjistil, že v domě č. p. XX bylo provedeno přepojení rozvodů tepla na nově vybudované technologické zařízení CZT umístěné v I. podzemním podlaží objektu, a že dne 1. 4. 2010 bylo provedeno odpojení od stávající předávací stanice tepla a rozvodů tepla, napojených na dálkový teplovodní systém ve vlastnictví žalobce. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dokud předmětná stavba nebyla odpojena od soustavy napojené na dálkový teplovodní systém ve vlastnictví žalobce, považoval stavební úřad žalobce za účastníka řízení. Jak soud opakovaně zdůraznil ve svých předchozích rozsudcích v dané věci, důvodem účastenství žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby však nemohl být soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie (žalobcem).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na kontrolní prohlídky bytového domu a argumentoval tím, že je třeba zohlednit aktuální stav stavební úpravy a skutečnost, že nebylo zasaženo do práv žalobce k zařízení v jeho vlastnictví a žalobce má i nadále zajištěn přístup k tomuto zařízení.

Krajský soud je v projednávané věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, že je otázkou účastenství žalobce v řízení o dodatečném povolení stavby třeba posoudit dle § 27 správního řádu. Je však přesvědčen, že jakkoli řízení o postavení účastníka řízení podle stavebního zákona a podle správního řádu má svá nezaměnitelná specifika, v obecné rovině je třeba řešit stejné okruhy otázek. V této souvislosti soud upozorňuje také na judikatorní posun při posuzování otázky účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby (viz. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2012, č. j. 22 A 92/2010 – 26 publikovaný ve Sb. NSS pod č. 2828/2013).

Odepřít osobě účastenství v konkrétním stavebním řízení (ale i v řízení o dodatečném povolení stavby) lze jedině tehdy, pokud je, byť jen potency, dotčení jejích vlastnických práv zcela vyloučena, což však není případ žalobce. K této otázce Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68 (publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1787/2009), podrobně uvádí: *„Ve správních řízeních vedených dle stavebního zákona je nezbytné, aby účastník ve svých námitkách uvedl jednak skutečnosti, na jejichž základě se domáhá účastenství v řízení, jednak samotné důvody podání námitek... Pokud zákon neklade žádné požadavky na formální rozlišení těchto dvou skupin tvrzení, je tomu tak dozajista i proto, že mohou být obsahově shodná. Stavební úřad je proto povinen vyhodnotit skutečnosti obsažené v námitkách účastníka řízení z toho pohledu, zda zakládají postavení této osoby coby účastníka řízení. Teprve je-li tato podmínka splněna, je stavební úřad povinen ve druhé fázi námítky projednat a rozhodnout o nich (po meritorní stránce) ... Podmínkou účastenství v řízení totiž není a ani nemůže být vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. To vyplývá především ze skutečnosti, že námitky se upínají ke dvěma rozdílným otázkám (účastenství v řízení a vedle toho věcné námitky) a že pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potency dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námítky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. ... Účastenství tedy ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému.* V projednávaném případě postupoval žalovaný přesně opačně. Vypořádal námitky žalobce po materiální stránce, přičemž na tomto podkladě dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení žalobci. Takový postup aprobovat nelze.

Účastenství žalobce v řízení bylo ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu dáno potencionálním dotčením jeho práva odpovídajícího zákonnému věcnému břemeni k nemovitosti, jíž se stavební úpravy týkají. Podle § 77 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“) jsou vlastníci nemovitostí, v nichž je umístěno rozvodné tepelné zařízení nebo jeho část nezbytná pro dodávku třetím osobám, povinni strpět umístění a provozování tohoto zařízení s tím, že podle § 76 odst. 5 písm. b) cit. zákona má držitel licence na rozvod tepelné energie právo vstupovat a vjíždět na cizí nemovitost v souvislosti se zřizováním a provozem rozvodných zařízení. Podle § 76 odst. 5 písm. d) cit. zákona má také držitel licence na rozvod tepelné energie také právo vstupovat na nemovitosti, kde jsou umístěna zařízení telekomunikací, v rozsahu a způsobem nezbytným pro výkon licencované činnosti, neboť držitel licence je oprávněn zřizovat a provozovat vlastní komunikační síť dle § 76 odst. 5 písm. g) cit. zákona. Podle přechodných ustanovení energetického zákona (§ 98 odst. 4 cit. zákona) zůstávají nedotčena oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. Stejná oprávnění měl dodavatel i podle § 9 odst. 11 dříve účinného zákona č. 222/1994 Sb.,

o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci. Tento zákon také obsahoval obdobné přechodné ustanovení (§ 45 odst. 3 cit. zákona) ohledně nedotčení oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. Z uvedeného vyplývá, že žalobci svědčí právo odpovídající zákonnému věcnému břemenu strpění přístupu k domu č.p. 3921, které mohlo být navrhovanou stavbu – stavební úpravou přímo dotčeno.

Ze shora uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaný muset respektovat právní názor zdejšího soudu, že i při rozhodování o účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby postačí pro úspěšnost námitky žalobce potence dotčení jeho práv, jež je v daném případě nezpochybnitelná.

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas. Důkaz odborným posudkem o dopadu odpojení objektu Na Vršku 2 na provoz okruhu VS EC z května 2013 soud neprováděl, protože ho pro rozhodnutí ve věci považoval za zcela nadbytečný.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V projednávaném případě byl úspěšný žalobce, proto mu soud proti žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Náhradu nákladů řízení (zaplacený soudní poplatek ve výši 3000 Kč) je žalovaný povinen žalobci zaplatit v soudem stanovené lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. září 2013

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu